

Από τη Μικρασιατική καταστροφή

Σταυρούλα Κ. Γιαννού

Σφαγή παντού, ερήμωση, λαχτάρα, ανεμοζάλη,
 ο βαΐρβαρος ξεσπάθωσε στους Χριστιανούς και πάλι.
 Σφαγή παντού, καταστροφή, φωτιά στη Μικρασία,
 διώκεται ο Ελληνισμός, υβρίζεται η θρησκεία.
 Ατίμωση, εκρίζωμα σπαρακτικό και πάλι,
 φωνές ακούονται φριχτές, μέσ' την αγρία πάλη.
 Μητέρες, βρέφη, γέροντες, παρθένες ατιμασμένες,
 «Βοήθεια!» φωνάζουν με λυγμούς, μέσ' τη φωτιά, στις σφαίρες.
 Σκορπιέται ο θρήνος. Άσπλαχνα παντού ο Τούρκος σφάζει,
 απ' άκρη σ' άκρη χαλασμός, η Σμύρνη αναστενάζει.
 «Σφάξετε» φωνάζουν οι βάρβαροι «γκιαούρης ας μη μείνη,
 ρίξτε φωτιά, πρωτάκουστο στο φονικό να γίνη,
 δεν εμποδίζει πια κανείς, δεν είναι αμαρτία,
 ας λείψουνε οι Χριστιανοί, απ' τη Μικρά Ασία».
 Κι' ακούγονται αναστεναγμοί φρικτοί, δαρμοί και θρήνοι,
 ποταμηδόν των Χριστιανών το αίμα, ο Τούρκος χύνει.
 Δε σέβονται ούτε Παπά, ούτε Μητροπολίτη.
 Θάπτουν τον ένα ζωντανό, πρινά βγη η ψυχή του,
 τον άλλον σέρνουν καταγής, μισοαπεθαμένο,
 δίδουν βαριά κτυπήματα, στο σώμα τ' αγιασμένο.
 Άσπλαχνα πέφτουν τα κορμιά, το ένα πάνω στ' άλλο.
 Τι φοβεροί οι στεναγμοί! Τι φονικό μεγάλο!
 «Θεού Μητέρα, σώσε μας, έλεος αδελφοί μας,
 για του Χριστού το όνομα, γλυτώστε τη ζωή μας».
 Και πέφτουν γύρω πτώματα, σα στάχια θερισμένα,
 αγνώριστα, μ' άγρια μορφή, αιματοκυλισμένα.
 Και βλέποντάς τα οι φονείς, άγρια να σφαδάζουν,
 σα Νέρωνες ανάλητοι, το «Καχρ-ολσούν» φωνάζουν.
 Έχασ' η μάννα το παιδί και το παιδί τη μάννα.
 Βαριά και πένθιμα χτυπά καθ' εκκλησιάς καμπάνα.
 Κακό μεγάλο, τραγικό, στον κόσμο δεν εγράφη,
 ο ανθηρός ελληνισμός, έσβησε πια, ετάφη!

(Από το βιβλίο του δασκάλου
 Στυλιανού Α. Τσορμπατζηκωστή «Σχολικές Τελετές»,
 Θεσσαλονίκη 1934)